

Māja ~~ita~~ svētdiena.

—Tēds, zils māja svētdienas rīts! Tēvs
ar māti ies uz Kalliniem un ņems
Anneli līdzi. Anneli arī prīka ielā
Lihnamā. Uz Kallinieu! Lai gan
ir Līdai vēl pāra nedēļas, ka viņa
no Feriens atbrauca Lēnas, ri-
vai līkās nā. Kallinij izjau tātad
^{un ne gūguz, viņiem, jalet. Lielā sabals atgānās,}
tātad arī Lēna un arī mūspēdas.

Atstāstīnīs un tū pāuf un ne-
nakausijs nelēgi. Cēš^o jārš. Pie būs
vēl tēvam šeris jāstiepi, "brīdina mā-
te, ka ar Anneli tā atgūalam lēnā vie-
nā-četrāsūnā, te pie Kallpēdas,
te pie bezdelīgactīnas, te pie gailu-
pēda.

Cēš^o Anneli notānsis? Kā tas
var būt! Lai cēš-ari bēn vīnko
šūpū šarš, vīna. Es vāstīns vīnā
^(valgu. Ja vīnā var nokust, ka ar šarbu pūku)
skūsdana. Lai tēvai palauj veu
^{zinas.}
Nēlik aļš vīna ūtams,

ai 40 gabalu karšņus, jāviec cep. 2
Kaut jūstīvu jau Annule sa-
plūkst un ^{noķerš} ~~verš~~ celmalas

Srāji: lai gairu, kad nāns atpa-
(Tad viņa iedzīva) plānos. Nu pie klavāru tās mēģi.
~~Pat ja tu būtu...~~
Nu ~~pat~~ Annule jūtas šis traģi, jānu
^{vaiga tēdus} bērņiem, laupīšams laka nos ja-
rus nu neraidens ^{nos} nolaust.

Tēvs, tu ~~ir~~ jūstīvisks palek,
norādams stāstot:
Vai, bērņi, ko tu nu vari? Tu sa-
plūc šis kaut jūstīvu nu, norītu-
šas, ^{tas} chomet. Nu tu vēl bērņiem
vert ^{si} miera. Bet vai viņš tik
ātri var izaukt, kā tu viņu
nolauzīsi? Kā viņš stāstis aplen.
Zīliem gariniem, kā krūplis be-
rāms? Pārma, kā viņš arī ir
diera bērns, tāpat kā tu. Dzīva
radīšine, kurai tāpat šāp ^{kā tev} ^{veimīnē}
ka Annule rakstās. Pielvīšus ^{au} ^{alim}
stātes tēvā. Bērņiem šāp! ^[Tāpat, kā tev? viņa bērņi?] Pukīšiem šāp?
Nu jā, šis nopūšasi bērņiem.
Nolauz vis. Nekat bērņiem nenieko

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAVIENĪBS

20/875

33517

Brig $\frac{R_2}{2}$

$\frac{4}{4}$

Brig $\frac{R_2}{2}$

3

Rociņus. Lai viņi aug, lai priedes
viena saulīte.

Labo laiku Anneli iet domāja. Tur
sare spilgta pūķe, tur sulīgi baltieši,
bet viņa ^{neti} brīdina: "Spēva redzē.".
Pāp. Nelaug vis."

Bet ko nu darīs! Ties ar māti sēgo
Liti gausi gausi. Yet vienās runās. An-
neli aizņirj atņirjot lielu gabalu ceļam
priešā, atņirjot ^{to} atņirjot, rini kā
runā, kā runā.

Nu nu viņi parisan nogriežas no ceļa.
Saulainā lauku mīnā, pie maista, kup-
la bērza, viņi ~~nosēžas~~ ^{nosēžas} jāle. Ties nom-
lis cepuri, mātei aris ar lapu. Tā viņi
sed, mugurā pie bērza.

Anneli arī rakstī jāle. Klusa, klusa.
Vai šepet būs tie Kalsini? Lai ir!
Spēvas de visu vienā.

Kapīte neriens vairs nerunā? Mā-
te skatas kaut kur. Kad Anneli liek
savām acīm skriet visas matam Cij,
Tad tas ^{arī} gauso tālu, augstu. Zilajās,
zilajās sešis.

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SABIEDRĪBAS MUZEJS

RVLN
33632

Brig R2/2

Tas Kungs? Kuncle apsvieķis uz elknīgiem
 un līk savām acīm smieļ To jašu delec-
 tu celmu. Kur Viņš ir? Vai mātē Viņš
 vā? - Nē, ne! Tu jau nos. Ar tādām
 acīm jau Viņš neredz. Viņš redz ar citām
 acīm, ar kurām var redzēt daudz, daudz
 brīnīdīgu lietu. Tu Viņš ir arī vīrs. Vai
 tas ir bērns perkons, vai tēva vīrsma;
 vai tā ir karsta saule, vai mūlija čūs.
 Vai tas ir nūfu lauks arta vījs, vai
 tas ir mežs, kurā ir lieli dzeguze kaito.
 Viņš ir tu, un tu, un tu, un kat
 grib, Viņš ir jāsā jird vīds. Tuvāk
 nekā tēvs, tuvāk nekā mātē. Nē,
 nekā Viņam apstiept, nē,
 jateikt! Viņš ir tāk nu nolasa ^{plēt} vīsas
 doenas, kā pupes no plāras. Viņš ir
 Tas Kungs; ne, šis ir milais Debess tēvs;
 ne, Viņš ir Viņš! Daudz, daudz vīriem,
^{vīri ir} kura vīri vīrs vārdē, ne ar vienu vārdu ne-
 var pateikt, kas Viņš ir.

Tas Kungs ir Jans. Jans? Ja, šūl
 Kuncle Viņš redz ar savām citām acīm.

Viena mēklis ir tā patā pārslas jūliem
 Debesi ielabiem, Viņš ir liels, liels, liels. Pārī
 mēfams aizlēts viņa jēltaki spēnu jūli.
 Tu, kas viņi laifas lāri, uzpied vienā,
 Aukstā plauz nu saulainais laukums. ^{Viņš laifas. ganamā}
 Viņš mēklis ^{no viņa mēkli!} Nu, viņš tak ir gaus. ^{ganamā}
 "viņš red mani uz taisnības ce-
 "lēm savu vārdu labot."

Dvēsele? Kas tas ir: dvēsele? Kur
 viņa ir: dvēsele? "Cila jūsi - ak - dres - la mi-
 la", tā stāvēja ^{ganamā} ~~sa~~ viņu gramata, kurā
 lasija kalnīns. Pārā meita kas smējās, kad
 viņa lasija bet jebkādā nepateica, kas tā
 Dvēsele, ^{dvēsele, spēle. Vai tā ir tā, kas dzīvo viņā?}
~~Ja, ja, ja~~ ^{ganamā} ~~atopjotina mēkli!~~ ^{ganamā} ~~at~~
~~atopjotina mēkli!~~ ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~
 manu acis, kas tūris ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~
 brovishā kas lietas, ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~
 balsim, kas pesaka ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~
 netā ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~
~~atopjotina mēkli!~~ ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~
 Dvēsele! ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~
 uz tālākām debesu laukiem, rindā aizslas
 acis, bet ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~
 mēklis vairat ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~
 ganāmo. Tu ir dvēsele. ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~
 nat. ^{ganamā} ~~at~~ ^{ganamā} ~~at~~

4/4

~~SAVIENIEAS MUZEJ~~

RVLN
33537

brig R 2 1/2

Vins ir ļaus. Gaus? Ja, daudz. Vins ir
ar ~~runā un laip~~ ~~un mīksts liels~~
~~un ar sarkanu vitamīnu~~ Vins ir liels,
liels, liels.

3/3

Brīdī R2/2

38687
PALM

LATVIJAS SKOLOTĀJU
SAVIENĪBAS
MUZEJS

Tu satais manā priekšā galda pret
maniem ienuidniekiem, Tu vai
dā manu galvu ar elji, manā bi-

beris ir papilnām ^{lielīti!}
"Lauņa no nāves elijas!" ^{labas lietas!}
Jence bijis atkal jence. ^{Liela fe-}

^{lielīti!}
la, debesu apjuanta ^{gale,} galvi
^{galvi} galvi. Visi ^{ap sīnberu} ~~tas~~, māle,
brālis, māsā, mītā, vēcā kermuamē-

na ~~visiem~~ na eiti Lēns laupis.
Visiem ^{lielīti} ~~katā~~ jelta. kausi. bēra
^{galvis} ^{brānā,} ^{sudraba} ^{postēmē!}

Jalam, ^{galvis} ^{brānā,} ^{sudraba} ^{postēmē!}
galvas, galvas ^{galvis} ^{brānā,} ^{sudraba} ^{postēmē!} bēra galas.
ai, to gēti, gēti bēra galu! Tāds nar nēl nēnā ^{galvis} ^{brānā,} ^{sudraba} ^{postēmē!}

Labums un jēlasība manā
"parāts nītu manā mūfā
un es kaliksā ta kunga na-
"mā vienumē"

"Tosāi labi. ^(Palms?) ^{Ja kunga namā!} ^{Ja}
kunga ^{galvis} ^{brānā,} ^{sudraba} ^{postēmē!} kausis, talie kaki,
kaplie pūmi, vēsmenām sāpo-
tais ~~pat~~ jēvātais zankes lauks.

Īste pat galiksims.

10

Anuķe pierpīst vaigu pū žemus, tu
nē valga, kā vā saldinu asarām. Tā smar-
go kā medus. Clūtā, mīlā ženu!

“Žesims nu, bērns!”

Māte nē pū cēlu tēs, izpurims tām
Lukātņus. Opsim.

Nu vai nājas atpūtināji! “tēs vaicā.
“^{“Durt negribas?”}
Ja. Anuķi draki žības bert. Bērnu žulas
no želta kausa viņu padarīta neģisaka-
mi laimīgu, bet viņu žis, ka mežā žē-
vina nār, ka jāpaciēšas tūj Kaktimēn.

Tēs žarim viņu vienu raku, māte
otru. Pāri cēlam, tēn žīpū žiklā viņas
nu jārcas žauls vektatini. Anuķe pie-
velk nājas nu abu vektatē rotēs,
ka žū žoles svārstidēmās, laižās žim
žāri nu žirds viņu; žūcāžē lee,
kaž vektā žauj tā vāžu darīt. Žastā-
ņis, ka svētkina. Nu žapēc tā mežā žegun vārtis
nu žies apalē purvū nu bezdelīgactinas.